

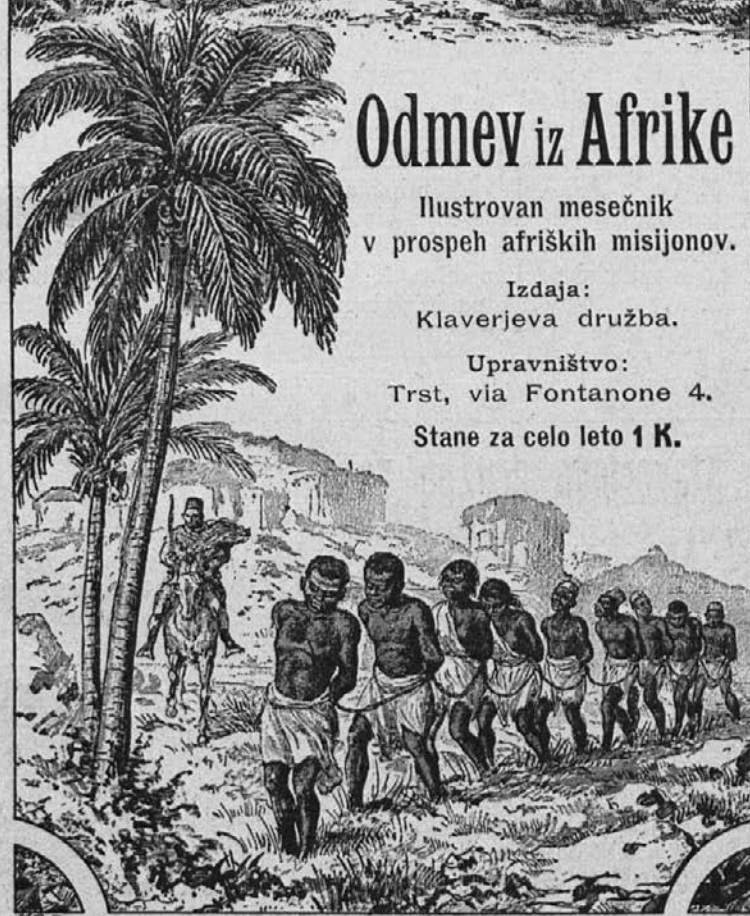
Odmev iz Afrike

Ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

Izdaja:
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Trst, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v pro-
speh afriških misijonov in
v oproščenje zamorskih sužnjev. Stane za celo leto 1 K.
Naroča se pod naslovom: Družba sv. Petra Klaverja, **Trst**,
via Fontanone 4. — Oddajalnica družbe sv. Klaverja:
Ljubljana, Frančiškanska ul. 8.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost na glavno voditeljico Klaverjeve družbe,
gospo grafico M. Terezijo Ledóhowsko, **Rim**, via dell' Olmata, 16.

Vsebina številke meseca listopada.

Cvet v Bazutoviji. — Apostolski vikarijat v Kamerunu. (Palo-
tinci). — Apostolski vikarijat v severni Viktorija-Nyanzi. (Družba
belih očetov). — Slika: Sprevod v Novem Antverpnu.

Predpravice in pooblastitve za duhovnike.

Da bi se tudi duhovščina v vedno večjem številu dejanski
vdeleževala Klaverjevega podjetja, prosila je glavna voditeljica Klaver-
jeve družbe za vse duhovnike, ki pripadajo tej družbi, pri Nj. svetosti
papežu Piju X. sledečih predpravil in pooblastitev in jih je po pro-
pagandinem posredovanju tudi dobila:

1. Vsak duhovnik, ki pripada Klaverjevi družbi, ima trikrat
na teden osebno oltarno predpravico;
2. pooblastitev, vernikom ob smrtni uri podeliti popolen od-
pustek po od papeža Benedikta XIV. splošno predpisanem obrazcu;
3. s papeževimi odpustki blagoslavljeni rožne vence, križce,
razpela, svetinje in manjše kipe in rožne vence blagoslavljeni z
Bridginitinimi odpustki.

Propagandino pismo z dne 23. majnika 1905.

Klaverjeva družba za afriške misijone!

Ako vleče koga sree, da bi žrtvoval svoje
življenje iz ljubezni do najbolj zapuščenih ljudi v
Afriki, in da bi pomagal vse svoje žive dni afriškim
misijonarjem in misijonskim sestram, opozarjamo
ga na Klaverjevo družbo. Kaj je to, boste vprašali?
To je od apostolskega sedeža potrjena ženska družba
v pomoč afriškim misijonom. Ima že dva novicijata,
enega v Rimu, drugega pri Mariji Sorg blizu Solno-
grada. Sprejemajo se jako vestno vzgojene gospice,
posebno one, ki znajo več jezikov. Tiskan pouk o
pogojih za vsprejem je vedno na razpolago. Kdor
želi biti vsprejet, naj se blagohotno obrne na

Grofica Marija Terezija Ledóhowska
Rim, via dell' Olmata 16.

Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev,
prosi za nje in za naše podjetje!

Odmev iz Afrike

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: TRST, via Fontanone 4.

Stane za celo leto 1 K.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden
vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo
za žive in mrtve ude.

Čvet v Bazutoviji.

Mihčevi starši so pristopili pred kakimi osmimi leti k krščanstvu. Najprej se je oglašil oče z deco in se je dal krstiti. Mati si je še pomišljevala nekaj mesecev. Ko je pa videla krasno procesijo na praznik presv. rešnjega Telesa, izginil je njen zadnji pomislek. Sedaj živi kot vzor dobre kristjane. Mož leži bolan v postelji in ne more dosti storiti za otroke. Mati nadomestuje očeta s toliko spretnostjo, kakeršne ne najdeš kmalu pri Kafrih. Cela četvorica otrok so dečki. Mihec je drugi po rojstvu. Ljubezniv in miren deček je bil. V cerkev je rad zahajal, v šoli je vrlo napredoval, Bog ga je imel rad. Da je temu tako, kažejo dogodki, katere bom opisal.

S starejšim bratom Francetom paseta koze. Spašnik je skalovit in nevaren. 250 metrov globok prepad se nahaja tam. Le komur ne trepečejo kolena in lakti, si sme upati na dno. Otroka sta igrala ob skalnatem robu, kakor je to že navada pri vaških pastirjih, ki niso manj gibčni od opice. Mihec stopi v stran, pade in se zavalja na ostro skalo. Zadel se je ravno v prsi. Ni vpil, ne jokal, dasiravno je bil težko ranjen. Bratec je pripovedoval, da je le glasno molil: „Oče naš, kateri si v nebesih!“

Listopada lanskega leta izbruhnjejo bleki med deco. Vsi štirje so oboleli. Trije so ozdravili, Mihec pa ne, morda zato ne, ker je imel ranjene prsi. Bleki preidejo, a bolehal je na plučah. Med bo-

leznijo je vedno le molil. Nekega dne ga obiššem v bajtici. Ljubi mir mu sije iz obraza, in ročice je nežno sklepal k molitvi, ko sem mu podelil bolniški blagoslov. Bil je angelu podoben. Materi je rekel nekoč: „Mati, dozdeva se mi, da me ljubi Bog noče več dolgo imeti pri tebi!“ In res se mu je vidoma hujšalo. Zdelo se nam je potrebno, oskrbeti ga s sv. zakramenti za umirajoče. Mihec je imel tedaj okoli devet let. Pri prvem sv. obhajilu še ni bil. V boleznih je prejel svojega Zveličarja v sv. Popotnici prvo in slednjokrat z angelsko pobožnostjo.

Nekoliko dni pozneje, zjutraj zgodaj, bratje so igrali in bili so glasni, on pa je prosil miru, ozira se proti nebu. Zdelo se je, kakor da čuje nadzemeljske glasove, pravi materi in bratom: „Molite! Molite!“

Reče, pripusti se mu krv, pade v nezavest in Mihea ni bilo več med živimi. Nad njegovim grobom se vzdiguje priprost križ z napisom:

MIHEC M SEBENZI,
počivaj v miru!

Apostolski vikarijat v Kamerunu.
(Palotinci.)

Duala.

Skrbi misijonskega škofa. Plod dozoruje.

Za časa, ko bodo dospele te vrstice do vas, bo ravno preteklo leto, odkar sem se povrnil iz Evrope kot škof v svoj kamerunski delokrog. In sedaj se moram požuriti, da bom pred pretekom prvega leta poslal te poročilo, sicer bi menila Klaverjeva družba, da našega misijona ni več na svetu in bi pozabila na nas, kar bi nam seveda ne bilo ljubo.

Po svojem povratku sem obiskal že vse svoje postaje, dvakrat celo, in opazil sem, da napredujejo. V veliki Batangi bom na svečnico posvetil novo cerkev s tremi ladjami na čast sv. Petru Klaverju. To je gotovo veseli dogodek, manj veseli dogodek pa je, da je napravila ta cerkev veliko luknjo naši verthajmerci, in da mi je naložila težke dolgove na hrbet. Tudi v Yaunde zidamo novo cerkev s tremi ladjami na čast sv. Duhu. O Binkoštih jo bom posvetil. V Platatijonu so pozidali novo kapelo. Vsake tri ali štiri tedne zahaja tja misijonar iz Kribe, da opravlja nedeljsko službo božjo. Tako napredujemo na vseh koncih in krajih. V Kamerunbergu bodo letos pozidali katehetsko šolo. Stala bo petčetr ure od Bueje. Gospod dr. Esser nam je daroval lepo stavbišče, kjer žubori tudi bistri studenček, kar je v Kamerunu redka prikazen. V Viktoriji se začne že prihodnji mesec zidati nova cerkev v čast presv. Trojici. Postavljena bo iz železa. Tudi to stavbišče nam je poklonil dr. Esser in navrh je daroval še 10.000 mark za cerkveno stavbo. Ker biva v Viktoriji mnogo katolikov, ki so se od drugod tu sem naselili, nam je ta

dar posebno dobro došel. Prva leta še ne bo mogoče nastaviti duhovnika pri novi cerkvi. Vsake štirinajst dni bo zahajal tja misijonar iz Engelberga, da opravi nedeljsko službo božjo, dokler nam ljubi Bog ne pošlje več duhovnikov.

Tako! Zdaj mislite, prečastita gospa glavna voditeljica, da sem pri koncu s svojimi nakanami za to leto. Motite se, še nisem. Okolščine me silijo k vedno novim podjetjem. Pred sedmimi ali osmimi leti je prišlo 45 otrok od Rio del Rey na misijonsko postajo v Engelbergu. Ostali so tam pet do šest let. Ko so dorasli, zahrepneli so po domovini in povrnili so se k Rio del Rey. Brez duhovnika in brez duhovne pomoči žive sedaj in prosijo že dalje časa, da ustanovimo pri njih misijonsko postajo. Iz Engelberga zahaja tja nekaterikrat misijonar. Ali to zamorec ne zadostuje, da bi se ohranil v pravem tiru. Iz Engelberga v Rio del Rey je pet dni hoda. Po vodi se pride prej. To pa stane denar in tudi to je velika težava, da vožnja s parobrodom ni urejena, in človek nikoli ne ve, kdaj bo priplul in kdaj odplul. Kaj hočemo? Dvojno je mogoče, ali da prepustimo uboge kristjane še dalje njih usodi, ali pa da ustanovimo pri njih misijonsko postajo. Odločil sem se za slednje. Dasi-ravno imam vsestransko opraviti, in da si mi primanjkuje denarja in duhovnikov. Lansko leto meseca grudna sem prepotoval celi kraj. Med Dualo in Rio del Rey se razprostira veliko jezero, za njim ure in ure dolgo in široko močvirje. Mangrovje raste tukaj, krokodili se pretezajo po padlih deblih in se ogrevajo na solncu. Pelikani in druge močvirne ptice imajo tukaj svoje domovje, in s komarji je zrak prenapolnen. Iz nepreglednega močvirja se vzdigujejo nizki griči in suha zemlja, pokrita z vasmii. Največ kristjanov prebiva v Oronu in Mosungoseri. Oba kraja obdaja močvirje. Tukaj si ne upam vtemeljevati postaje. Evropec bi tukaj ne živel dolgo. Napotil sem se višje, vedno za reko Rio del Rey, dospel sem do njenega slapa in v Ikaso. Naletel sem tu na več vasi. Dalje naprej proti Balundiji se svet vzdiguje in devet ur od Ikase je gorovje kakih 600 m visoko. Kraj je krasan, podnebje zdravo, ali če vstanovimo tukaj postajo, bodo naši zamorci ob Rio del Rey ravno tako zapuščeni, kakor so bili dosedaj. Zato sem se odločil za Ikaso. Tje lahko dosepejo kristjani iz Orona in Mosungoseri, in tudi misijonar lahko zahaja k njim v čolnu, ali kako drugače. Kraj je precej visok in dobra voda je tam. Svečana sem namenjen tje in začeti. Majhno hišico že napravljamo tukaj v Duali, v Ikaso jo bomo prenesli. Postaja in cerkev bota posvečeni Brezmadežni, ki je bila vzvišena nad močvirjem greha, kakor je tudi Ikasa vzvišena nad vodno gladino. Marienberg je posvečen Kraljici apostolov.

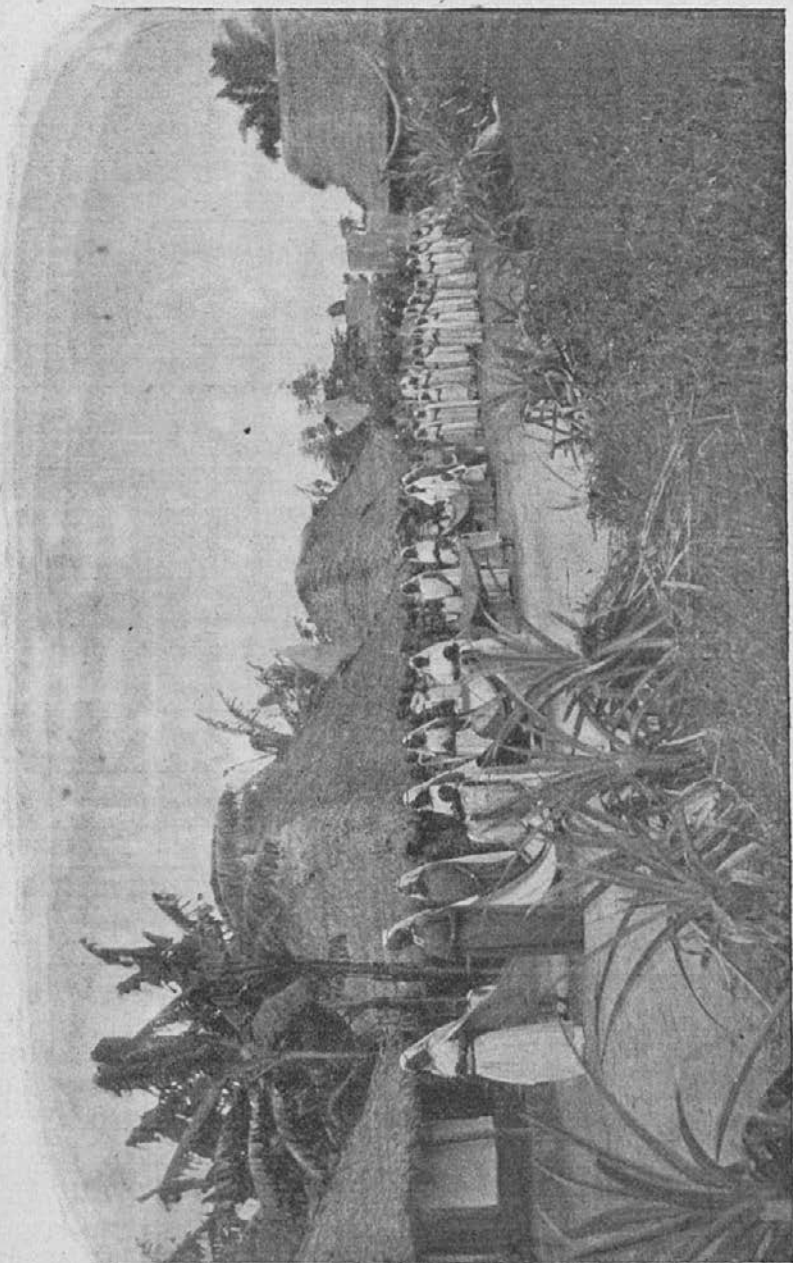
Jasno mi je, kako težke, zelo težke žrtve mi nalaga vstanovitev te postaje, ki je pa prepotrebna zaradi kristjanov tu naokoli. — So-li ti vredni toliko žrtev, bote vprašali? Neoziraje se na to, da je vsaka duša neizmerno več vredna kakor celi vidni svet, lahko rečem z mirno vestjo: Kristjani ob Rio del Rey so se dosedaj lepo vedli in zaslužijo teh žrtev. V Oronu in Mosungoseri so si sami po-

stavili kapelice. Spletli so je iz protja, katero so ometali z malto. Iz ila so si zbili oltarčke, nastavek so napravili iz bambusa in okrasili so ga s sv. podobami. Ob nedeljah opravljajo sami božjo službo, molijo sv. rožni venec in poučujejo se v katekizmu in svetopisemskih zgodbah. Z majhnimi zvončki vabijo trikrat na dan k angelškemu pozdravljenju. V Oronu je vstanovil celo neki kristjan šolo in poučuje mladino, tudi več umirajočih otrok je krstil. K sv. zakramentom pridejo vsi, kadar imajo priložnost. V Oronu sem bil dvakrat. Med prvim in drugim mojim tamošnjim bivanjem je preteklo deset dni in obkrat so prišli vsi k spovedi in sv. obhajilu.

Bog bo že pomagal! Najpotrebnejše cerkvene predmete so mi darovali dobri ljudje, še celo monštranco že imam. Kdo bo pa plačal stavbo, to ve dosedaj le Bog v nebesih. Ko sem se zadnjič mudil v Nemčiji, sem precej nabral. Plačal bom hišo s štirimi sobami, obednico in majhno verando. Solo bomo postavili po tukajšnji šegi, da bo manj stala. In cerkev Brezmadežne? kdo jo bo plačal? Na, tega res ne vem, častita gospa glavna voditeljica. Iz protja jo bomo spletli in z malto ometali. Če bi imela stavba streho iz pločevine, lahko bi vstrajala 20—25 let. Slamnata streha ne zdrži dolgo. Tukaj razsajajo grozne nevihte, jo napoje z vodo, ki zleze v stene, malta odpade in bruna strohne. V dveh ali treh letih se stavba podre. Pločevina je sicer jako vroča, ali pregrajati se da s slamo. Ravno velike cerkve ne potrebujemo. Ko bi bila 17—18 m dolga in 7 m široka, bi zadostovala. Streha bi potrebovala 145 plošč, vsaka stane po tri krone. To bi znašalo 435 kron. Ko bi je kdo imel in mi je daroval za cerkev Brezmadežne v Ikasi! Ako bi hotel kdo storiti še kaj več, daroval bi za cementni tlak 150—160 kron. Kamenje se nahaja tudi v Ikasi. Ali cerkev zidana iz kamenja, pokrita s pločevino in s cementnim tlakom, bi stala nad 5000 kron. Tako cerkev bi zidali pozneje, ko se bo postaja razvila. Za sedaj si želim le 450 kron, da bom Brezmadežni napravil vsaj pošteno streho na njeno cerkev. Ali zahtevam preveč? Gotovo ne!

V Evropi živi mnogo ljudi, ki imajo po 450 kron odveč. Ali te bo dobil kdo drugi! Tako! Tedaj nam ne ostane drugega, kakor da si svoto razdelimo tako-le: komad pločevine stane tri krone, $435 : 3 = 145$. 145 oseb potrebujem, ki bi vsaka darovala po tri krone za cerkev Brezmadežne, da bi dobila pošteno streho, ki bi se dala porabiti tudi slej, ko bo cerkev razpadla. — Spoštovana gospa grofica, ali ne bi bili vi tako dobri in bi pobirali darove za streho? Vem, da bote to storili. Dobro! Pošljite mi nabrani denar, da Brezmadežna ne bo imela prerevne strehe! Ali menite, da bo ostala dolžna vam, ali darovalcem? Kaj še? Tako bi odgovoril vsak katoliški zamorec v Kamerunu. Ni res, pri tem ostanemo in dobil bom pločevino za cerkveno streho v Ikasi?

Še nekatere opombe o katoliškem misijonu v Kamerunu. Začel se je meseca vinotoka 1890. Zavsem je bilo krščonih 5242, katehumenov je bilo 1. listopada 997, učencev in učenk 2150, pri spovedi jih je bilo 7295, pri sv. obhajilu 8248. Od 5242 krščencev jih je

Kliše je lastnina Klaverjeve družbe.

Sprevod v Novem Antverpnu.

umrlo 1173, živi jih še 4069. Tujih katolikov je okoli 230, vseh živih katolikov je 4299, duhovnikov je 16, eden se zdravi v Evropi, misijonskih bratov je 22, in misijonskih sester je 20. Od leta 1890 jih je umrlo 23 v nežni mladosti.

Za vse vaše dobrote se pristrčno zahvalim, želeč vam božji blagoslov in božje plačilo.

Z vsem spoštovanjem hvaležni

† N. Vieter, P. S. M., apost. vikar.

Apostolski vikarijat v severni Viktorija-Nyanzi.

(Družba belih očetov.)

Velika revščina v malem semenišču.

Dolgo mi je že znano, da se jako zanimате za naše malo semenišče. To je res plemenito podjetje, navdaja nas z mnogimi lepimi upi, boriti se pa mora sedaj z ogromnimi težavami. Doslej je vedno prečastiti škof posredoval pri vas, od mene niste dobivali nikakih poročil. Danes pa moram odložiti prevajanje knjig in vam opisati našo revščino.

Pred dvema letoma mi je bilo izročeno vodstvo tega zavoda, ker je moral dotedanji ravnatelj iz zdravstvenih ozirov nazaj v Evropo. Z božjo pomočjo sem žrtvoval vse svoje sile zamorskim dečkom, vžival sem veliko veselja in tolažbe. Življenje mi je seveda potekalo drugače kako misijonarjem, ki radostno hite daleč naokrog, iskaje neumrjočih duš. Tukaj ne oznanjujemo veselega poročila številnim množicam, po zveličanju hrepenečih ljudi, nikdar ne krščujemo celih trum odraslih zamorcev, našega srca ne razveseljujejo slovesnosti, katerih so tako vajeni misijonarji v Ugandi. Tukaj tudi ni sledu napornega delovanja za zveličanje novo krščencev, katehumenov in poganov, o katerih je morda sanjaril mladenič, preden je nastopil misijonsko življenje.

Življenje nam poteka v celici, delo imamo pri knjigah. Prevajamo, prežvekujemo duševno hrano, prirezujemo slovniška pravila, da postanejo prikladna nerazvitemu pojmovanju učencev. To je naše opravilo leto in dan. Ni res dozdeva se vam dolgočasno? V resnici pa ni. Človeku se priljubi, vepljevati mladim glavicam pojme, o katerih do sedaj niti slutile niso. Milost nas tudi podpira. Kolika radost, opaziti, kako se polagoma dani v glavi majnih kodričev, in kaj še le, ako pomislimo, da je bo latinščina, v kateri je vadimo, učila spoznavati in umevati vzvišene molitve, katere polaga katoliška cerkev duhovnikom v usta. Enake misli vzdržujejo naš pogum, in radostnega srca se trudino z izobrazbo bodočih svečnikov.

Dve leti je bilo vse dobro: podjetje je velevažno za prihodnji razvoj katoličanstva in zbudilo je zavist hndobnege duha, ki je napel vse moči, da ga vniči. Ne bom opisoval vseh ovir, samo toliko rečem, da bi bilo semenišče že davno izginilo iz površja, ako bi ne bila

čula nad njim sv. Družina. Zadnje poskušnje vendar ne smem zamolčati. Odkritosrčno vam pokažem globoko žalost, in veliko razočaranje, katero je povzročil prihod prečastitega škofa.

Zadnje besede vas bodo morda osupnile. Nadpastirjev obisk provzroča navadno praznično veselje. Tudi sam sem bil istega mnenja, dokler me ni zadnji prihod poučil drugače. Prečastiti gospod škof nas je obiskal julija meseca. Semenišče mu je priredilo slovesen sprejem. Pisana bandera so mu nasproti plapolala, palmove veje in venci so krasili pot skozi vrt, po katerem je imel iti prevzvišeni. Imenitnosti in bogastva ni bilo opaziti, ali kar je bilo, je bilo lepo, pred vsem pa so gotovo ugajale nadpastirju radosti se žaroče oči zamorčkov. Žal, da je bilo veselje brž pri kraju, in nadpastir sam ga je zadušil kar v kali. Ko sva bila sama mi pravi: „Moj ljubi oče, vem, da bi vam dobro došla izredna podpora lanskega leta tudi letos in da je ravno sedaj nad vse potrebujete. Vendar vam jo letos odtegnem zavsem. Nad sto misijonarjev deluje v mojem vikarijatu, tri in dvajset postaj imamo, učni in dobrodelni zavodi se množijo očitno, a podporna sredstva ginejo leto za letom. Vzdrževanje toliko delavnih sil in raznih zavodov stane dosti. Dolgovi mi rasto črez glavo. V Evropi me ostro grajajo radi tega ter mi odločno odsvetujejo, zakopavati se v nove dolgove. Pri hodočem proračunu se vam določi, samo kolikor neobhodno potrebujete za obleko in prehranjevanje zavoda in ne vinarja več, ne za postranske potrebe, o katerih vem, da so velike, ne za dovršitev cerkve in drugih poslopij, ne za obdelovanje zemlje, bodi si potrebno, kakor rado. Le ako mi bo daroval kdo kaj izrecno za vaš zavod, vam bo izročil vse do zadnjega vinarja. več ne morem. Opozarjam vas pa ljubi oči, da se na take darove ne smete preveč zanašati. Sploh mi je znana le ena dobrotnica, na katero smete upati, da bo storila, kar bo mogla. To je grofica Ledóchowska, ki je in ostane edina. Mnogo je že storila za vaše semenišče. Prepričan sem, da vas ne bo zapustila — — —.“

Ali nisem povedal resnice, ko sem rekel, da nas je škofov obisk neprijetno razočaral? Ali naj pomanjkanje nekaterih lumparskih cekinov ugonobi naš krasan in prepotreben zavod? Ne! To se ne more zgoditi. Bog ne bo dopustil, saj je rekel, da niti vrabec ne padé raz streho brez njegove volje, in dva vrabca sta komaj vredna en vinar. Bog ne bo pripustil, da bi se pogubila duša črnega otroka. Božja previdnost bo ščitila moje črne dečke. Vendar velja: moli in delaj; zaupaj v Boga, a pehaj se sam! Drugega ne morem storiti, kakor da stegnem svojo prosečo roko proti vam, ki ste bili dosedaj naša edina pomočnica. Podam vam sliko našega obupnega položaja.

Prevzvišeni gospod mi je obljubil le najpotrebnejše za obleko in hrano in ne vinarja prek za druge stroške. Poglejte, kaki so drugi stroški! Cerkev moram zidati. Že lansko leto smo resno mislili postaviti Gospodu kapelo. Nepričakovani dogodki so to onemogočili, in Gospod nebes in zemlje mora prebivati v revni bajtici, ker nam ne dopušča revščina podariti mu kaj boljšega. Lani je bila draginja in večji del naših dohodkov je šel za živila. Dež je odlagal pet

mesecev, in ko je došel, bilo je s štedenjem že precej pozno. Prvi poskušnji je sledila druga. Huda ura nastane, strela vdari, in bajtica, kjer smo imeli obednico, se vname. V dveh urah je ni bilo druga kot prah in pepel. Posledica je, da mora kapelica še tičati v kamenju in lesu, ker ne moremo odlagati z obednico, in v mošnji gospodari stalna suša. Vsa opravila smo morali preložiti, da si postavimo bajtico. To leto pa mora cerkev stati, in škof je naložil celo breme na moja pleča. Kaj mi je storiti? Beračiti! Če mi bo kaj ostalo čez kapelo, bom moral porabiti za učila. Oskrbovati bi moral tudi polje in vrt. Le stem zagotovimo zavodu bodočnost. Godi se mi kakor povsod na svetu, delavca ne dobim, če nimam sčim plačati. Kopačica zahteva svojo plačo, plevica noče pleti, ako ji ne vihra kos platna nasproti. In s čim bom siromaček kupil le pol metra tudi najcenejega platna?

Temu seznamku najpotrebnejših reči bi rad dodejal še drugega in prosil bi predmetov ki bi bili tudi nadvse koristni n. pr. za nekoliko soli, da se večni patati nekoliko zboljša neprijetni okus. Kako hrepenim bo nekaterih malenkostih, da bi je daroval najmarljivšim učencem, n. pr. zvezke, črnilnike, peresnike, svinčnike i. t. d. Vendar te reči se dādo še pogrešati, in deca se potolaži z boljšimi časi.

V takem položaju se nahajam, težaven je in bridek, vendar ne obupavam, zanašam se na Gospoda. Spolnil sem svojo dolžnost, ko sem vam potožil svoje težave, in zaupljivo prosil odgovora. Vem, da ni v Klaverjevi družbi uda, ki ne bi kaj malega žrtvoval za bodoče črne duhovnike. Kdo bi se nas ne usmilil sedaj, ko nas tlačijo tako bridki časi! Ljubi Bog vas je, gospa grofica, izvolil za voditeljico Klaverjeve družbe in kot tako za svojo zakladničarko na zemlji. Ne preslišite moje prošnje! Pomagajte mojim ubogim črnim otrokom, ki se v moji osebi proseče ozirajo na vas. Potrkal sem pri svojem očetu in rekel mi je, kakor nekdanj egiptovski faraon: pojdite k Jožefu, pojdite k grofici Ledóchowski!

Oprostite, da vas prosim tako vsiljivo, pomislite, da nimam druge pomoči!

Vdani in hvaležni sluga v Gospodu

P. J. Müller, ravnatelj malega semenišča.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu. — Urejuje: J. Palir, kapelan na Črni gori.
Odgovoren urednik: Anton Slamič. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru.

DAROVI.

Od 1. do 31. velikega srpana 1906.

Za afriške misijone: Peter Trebec 1 K, po P. Trebec od N. N. 80 v, Valentin Dolinšek 2 K, vlč. g. superior Franc Javšovec od J. M. G. v Celju 80 K, M. V. 2 K 40 v, vlč. g. župnik Trpin 92 K.

Za stradajoče: Po R. Miklavčič: N. N. 20 v, A. Tomc 2 K, Franca Zorc 11 K 54 v, Rozalia Miklavčič 1 K, Franc Ravnik nabral 4 K 90 v, po Elzi Globočnik od H. Werdnik 1 K, sestre Pajer 10 v.

Za odkup sužnjev in poganskih otrok: N. N. za eno zamorsko deklico 24 K, po T. Zupan od Franca Fakin za enega krščenca 12 K.

Za kruh sv. Antona v Afriki: Po Elzi Globočnik od N. N. 60 v, po T. Zupan od različnih darovalcev 3 K 60 v, vlč. gosp. Franc Kralj 2 K, vlč. gosp. župnik Lubej 4 K.

Za Klaverjev novčič: Kat. Rižnar 7 K 20 v, Janez Bastianič 5 K 60 v, Ivana Barl 10 K.

Za Klaverjevo družbo pospeševalni prispevki: Kat. Rejec 3 K, vlč. g. župnik Krejči 10 K, M. V. 3 K 10 v.

Skupna svota: 234 K 04 v.

Sčim naj podpiramo misijone?

Sv. maše. Propaganda je podelila Klaverjevi družbi pravico sprejemati darove za sv. maše ter je pošiljati v Afriko misijonarjem. Da se pa z njimi res kaj pomaga misijonom, ne smejo biti darovi premajhni, in naj bi ne znašali vsaj spod 2 K ne.

Kruh sv. Antona. Klaverjeva družba bi rada pomagala največjim revežem v Afriki. Uvedla je zato kruh sv. Antona. To se napravi tako-le: ako je kdo v zadregi, naj obljubi sv. Antonu Pad. kakov primeren dar za uboge zamorce. Ako ga bo sv. Anton uslišal in mu pomagal, naj se dar dopošlje Klaverjevi družbi.

Vinar sv. Petra Klaverja za Afriko. Tako se imenuje pomožno, Družbi sv. Petra Klaverja podrejeno podjetje, katero pospešuje Družbo in podpira kat. misijonarje v Afriki v razširjevanju sv. vere in v rešenju sužnjev, z miloščino in molitvijo. — Kdor želi biti udeležitelj (udeležiteljica) tega podjetja, plača mesečno 5 vinarjev, ali pa 60 vinarjev na leto.

Popolni odpustki za ude Klaverjeve družbe v mesecu listopadu:

30. listopada na god sv. apostola Andreja.

Pogoji: Vreden sprejem sv. zakramentov sv. pokore in presv. rešnjega Telesa, obisk cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjatev sv. vere.

Nova dobrota Nj. svetosti papeža Pija X. podeljena Klaverjevi družbi.

Propaganda poroča, da je bil njen tajnik dne 23. majnika 1905 pri sv. očetu Piju X. in da je pri tej priložnosti podelila Nj. svetost Klaverjevi družbi sledeče odpustke in predpravice:

1. Popolni odpustki.

1. Dne 6. prosinca, na praznik sv. treh kraljev;
2. na binkoštno nedeljo;
3. dne 2. svečana, na svečnico;
4. dne 26. aprila, na god naše ljube Gospe dobrega sveta;
5. ob vseh godovih apostolov;
6. dne 29. aprila, na god sv. mučenika Petra, iz pridigarskega reda (to je vstanovni dan Klaverjeve družbe);
7. dne 3. aprila, na god sv. Benedikta iz Filadelfe, iz frančiškanskega reda, s priimkom zamorec;
8. dne 15. vinotoka, na god sv. Terezije.

Družniki se vdeležijo teh odpustkov, ako prejmejo vredno sv. zakramente in nekoliko molijo po namenu sv. očeta za razširjatev sv. vere. Darujejo se lahko dušam v vica.

2. Nepopolni odpustki.

1. 300 dni, kolikorkrat se družnik vdeleži tridnevnice, katero opravlja Klaverjeva družba pred godom naše ljube Gospe dobrega sveta, dne 26. aprila, in pred praznikom sv. Petra Klaverja, dne 9. septembra;

2. 100 dni, kolikorkrat zmoli družnik Očenaš in češčeno Marijo s pristavkom: „Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev, prosi za nas!“;

3. 50 dni, kolikorkrat opravi družnik kako dobro delo v prid Klaverjevi družbi.

Skupno živeči družniki se vdeležijo vseh teh odpustkov, popolnih in nepopolnih, ako obišejo svojo domačo cerkev in izmolijo po spovedniku določeno molitev. Tudi otroci, ki se niso bili pri sv. obhajilu, se udeležijo teh odpustkov, ako obišejo katerokoli cerkev in izmolijo po spovedniku določeno molitev.

3. Oltarna predpravica.

Pri vsakem oltarju ima sv. maša popolni odpustek, ako se daruje za pokojnega družnika.